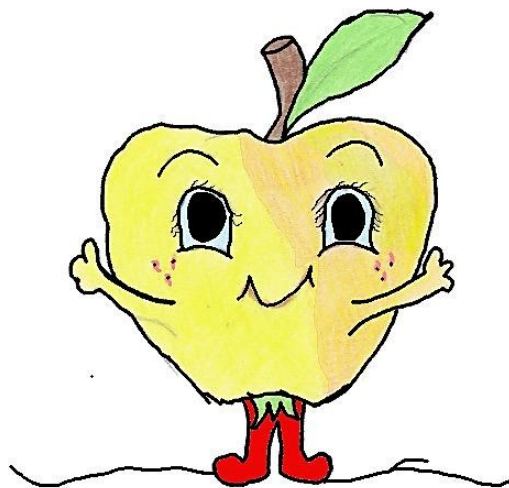

Et Æbleeventyr

Af

Lene Møller

Det var tidligt om morgenen og der var helt stille i den gamle æbleplantage. Næsten alle æblerne sov, på nær et lille Filippa æble, der hang på et gammelt træ bagerst i plantagen. Det var en stor dag for æblerne, for det var nemlig i dag de skulle plukkes. De fleste af æblerne glædede sig. Men ikke det lille Filippa æble, og det var derfor det ikke havde kunnet sove om natten.

Der var kun ét træ med Filippa æbler i hele plantagen, og det lille æble hang lige akkurat sådan, at solen skinnede på det, det meste af tiden. Nu hvor det havde hængt dér hele sommeren og badet i solens varme stråler fra morgen til aften, ja så var det blevet helt gyldent med et rødt skær.

Men nu hvor tiden var kommet til, at alle æblerne skulle plukkes, vidste det lille æble, at det ville komme til, at savne solen og varmen. Det lille æble forestillede sig, hvad der mon ville komme til, at ske når det blev plukket. Og det lille æble kunne slet ikke holde ud, at tænke på, at det måske skulle køre helt til verdens ende i en kold, kold kølebil, eller ligge i en trækasse nede i kælderen end til det blev vinter og sneen og kulden satte ind. Men det værste af alt var alligevel tanken om, at havne i skål med frugtsalat – bvad!

Nej, dét ville det lille Filippa æble i hvert fald ikke. Det ville til de varme lande, hvor der var sol og sommer hele tiden, men hvordan skulle det dog komme dertil?

Det lille Filippa æble havde vendt og drejet sig på den lille kvist hvor det hang, for det havde nemlig tænkt, at hvis det kunne vride sig løs, kunne det måske stikke af. Men efterhånden som kvisten var begyndt, at give efter, havde det lille æble alligevel ombestemt sig. Det var sørme langt, at falde helt deroppe fra hvor det hang, og hvad nu hvis det kom til skade når det landede på jorden? Så ville det i hvert fald aldrig mere komme til, at mærke solens varme stråler. Nej, det måtte finde på noget andet.

Men før det nåede dét, stod solen allerede højt på himlen, og de første æbleplukkere dukkede op i plantagen. Nu måtte det lille æble tænke hurtigt, for hvordan i alverden skulle det dog undgå at blive plukket?

Før det lille æble kunne nå, at udtænke en plan klatrede der en æbleplukker op i det gamle træ. Det var ikke andet end en stor dreng, og før det lille æble vidste af det, havde drengen plukket det og kommet det ned i sækken som han havde rundt om livet.

Det var mørkt nede i sækken, og dernede i skyggerne lå alle de andre Filippa æbler og stirrede op i luften. De var rædselsslagne og skubbede til hinanden. Det lille æble brød sig ikke om alt det asen og masen, så det kravlede over i et fjernt hjørne, og gav sig til, at vente på hvad der ville ske.

Sækken med æblerne blev skubbet og båret, og hele dagen bumpede det lille æble op og ned, til det blev helt rundtosset. Først da det blev aften og solen gik ned, blev der stille. Det lille æble lå længe og spekulerede på, hvor det mon var henne, og da alle de andre æbler var begyndt at falde i søvn, kravlede det op til kanten af sækken og kiggede ud. Og ih du milde, et syn der mødte det!

Sækken stod i en kæmpe stor lade, hvor der var hundredvis, ja måske endda tusindvis af andre sække, som alle var fulde af æbler. Det var alle æblerne fra plantagen. Det lille æble kravlede tilbage i sækken, og hele natten lå det og tænke på, hvad det skulle gøre. Det var først da solens stråler skinnede ind gennem sprækkerne i laden, at det lille æble tog mod til sig kravlede op af sækken. Men da var det for sent.

Det lille æble landede på et hårdt og koldt cementgulv, og i det samme gik ladeporten op og to mand i stråhat kom ind. De fik med det samme øje på det lille æble, der stod dér helt alene.

„Hør hvad er nu det dér?“, sagde en af mændene.

„Det er nok faldet ud af en af sækkene i løbet af natten“, sagde den anden.

„Så skal det bare over til nedfaldsæblerne. Ordner du det?“, sagde den første, og i det samme greb den anden mand det lille æble. Han bar det gennem laden, hen til den anden væg, hvor der stod en række gamle trækasser som også var fulde af æbler. Da manden lagde det lille æble ned i kassen, kunne det se, at alle de andre æbler dernede havde pletter og sprækker.

„De skal ud til øen i eftermiddag“, sagde en af mændene og så gik de igen.

Det lille æble kiggede sig omkring, og opdagede et gammelt rynket æble, der sad i det ene hjørne. Det var stort og rødt, og det lille æble havde aldrig set sådan et æble før.

„Ved du hvad et nedfaldsæble er?“, sagde det til det gamle æble.

Det gamle æble rynkede på næsen.

„Det er dem der ikke kan bruges til noget”

Det lille æble fik en klump i halsen.

„Hvad sker der med de æbler?”

Det gamle æble strakte sine ben så det knirkede i hele kassen.

„De bliver sejlet ud til en ø, mere ved jeg ikke”

Det lille æble skuttede sig, for det anede ikke hvad en ø var for noget, og det vidste ikke om det skulle glæde sig, eller være bange.

„Hvad er en ø for noget?”, spurgte det så.

Det gamle æble lagde armene over kors, og kiggede på det lille æble.

„Du er vidst ikke særlig gammel, hva? En ø er et lille stykke land, der ligger midt i havet, langt fra alting. Man kan kun komme dertil med en båd, og ja, så er der varmt hele året rundt”

Det lille æble gispede. Varmt hele året? Det lød lige præcis som det sted, det lille æble drømte om.

„Men, min unge ven, vent nu ikke for meget. En flok hjælpeløse æbler som os, alene på en øde ø? Nej, noget paradys er det ikke”, sagde det gamle æble. Men det lille æble var ligeglad, for hvis der var sol og varme, så var det paradys nok for det.

Da solen stod aller højest på himlen, kom mændene tilbage til laden. De bar de gamle trækasser udenfor, satte dem på ladet af en gammel lastbil og kørte af sted med dem, og sådan startede det lille Filippa æbles farefulde rejse.

Lastbilen, der var læsset med de gamle trækasser, bumlede af sted og alle æblerne hoppede op og ned, og dét var der bestemt ikke noget rart ved. De gamle trækasser var dækket af sække, og der var så varmt dernede under, at det lille æble svedte og svedte, så det næsten ikke var til, at holde ud. Og lige som det lille æble troede, at det ikke kunne holde til mere, stoppede lastbilen, og det lille æble mærkede en kølig vind der duftede af salt. De var kommet til havet.

Æblerne blev bugseret ned i en gammel jolle og roet ud til en ø. Øen lå ikke langt fra land, og der gik ikke længe, før det lille æble kunne skimte øen der var beklædt med store, grønne palmer. Manden der havde roet jollen ud til øen, satte kasserne af på den hvide sandstrand, og næsten før det lille æble vidste af det, var han væk igen.

Det lille Filippa æble var den første der rørte på sig. De andre var for bange og lå musestille. Det kravlede op til kanten af den gamle trækasse og kiggede ud, og sikke et syn.

Der var hvid sandstrand og store palmer så langt det lille æble kunne se – og alle palmerne bugnede af bananer.

Det lille æble kravlede tilbage i kassen, og med det samme begyndte alle de andre æbler, at snakke i munden på hinanden. De var nysgerrige efter at vide, hvad der var derude på den anden side. Så det lille æble gav sig til, at fortælle hvad det havde set. Men der gik ikke længe før æblerne pludselig blev afbrudt. Det var en væmmelig lyd der havde afbrudt dem. Der var noget der gik rundt derude. Det lød som et dyr der gik og rodede i sandet. Et dyr der gryntede.

Det lille Filippa æble var det modigste af alle æblerne, så det kravlede op på skuldrene af et de andre, og kiggede ud gennem en sprække i den gamle trækasse. Og det var ganske rigtigt et væmmeligt syn, der mødte det. For derude på den anden side, gik en kæmpe stor gris og rodede i sandet med sin tryne.

Den leder efter æblerne, for den vil spise dem, tænkte det lille æble. Så det passede altså ikke, at nedfaldsæbler ikke kunne bruges til noget – de kunne bruges som dyrefoder kunne de, og det var ganske skrækkeligt.

Det lille æble sprang tilbage i kassen, og tænkte så det knagede på, hvad det dog skulle gøre. Inden længe ville grisen finde frem til trækassen, og så ville det være ude med dem alle sammen. Det lille æble vidste, at lige meget hvad, så måtte æblerne væk fra kassen. Det kiggede sig omkring, og så på alle de andre æbler. Mange af dem var gamle og rynkede, og med ét vidste det lille æble, at hvis der var nogen der skulle gøre noget, så måtte det blive det selv.

„Hvad sker der? Hvad sker der?“, begyndte de andre æbler at råbe i munden på hinanden. Det lille æble rejste sig op.

„Der er et væmmeligt dyr derude. Det roder rundt i sandet med sin væmmelige tryne, og inden længe vil det finde os, og æde os alle sammen, rub og stub”

Æblerne blev forfærdede.

„Hvad skal vi gøre?“, spurgte et gammelt rynket æble.

„Vi må væk her fra”, sagde det lille æble og så gav det sig til, at fortælle om hvordan det troede, at de kunne slippe væk.

Hvis de kunne få væltet den gamle trækases, så kunne de måske løbe væk. Problemet var bare, at de fleste af æblerne var så gamle og rynkede, at de ikke ville komme langt, før grisen indhentede dem. Derfor måtte det lille æble finde på noget der kunne aflede den store, sultne gris, mens de andre æbler slap væk. Heldigvis var det meste af øen dækket af skov, og det lille æble tænkte, at de måske ville kunne slippe fra grisen, hvis de kunne nå ind i skovbrynet. Men de gamle, rynkede æbler kunne ikke løbe stærkt nok til, at nå skovbrynet før grisen indhentede dem. Det lille æble kunne løbe meget hurtigere end de andre æbler, så det måtte aflede grisen mens de andre slap væk.

Mens det lille æble fortalte om sine planer, blev de igen afbrudt af den væmmelig lyd fra grisen, der rodede rundt i sandet. Den var tæt på, og de havde ikke meget tid. Derfor gav alle æblerne sig til, at løbe fra den ene side af kassen, til de anden. For det var den eneste måde, de kunne få væltet den på. De løb og de løb, og inden længe begyndte den gamle trækasse at vippe. Den vippede og vippede, som et gammelt skib i stormvejr, og pludselig væltede den omkuld.

Æblerne hev efter vejret, men pludselig gav de sig til at skrig af rædsel, for lige dér foran dem, stod den store sultne gris og var klar til, at æde dem.

„Løb, løb alt hvad I kan, over til skovbrynet”, råbte det lille æble, og før de gamle, rynkede æbler nåede at komme af sted, tog det lille æble benene på nakken og styrtede alt hvad det kunne i den modsatte retning, i håb om, at den store gris ville følge efter. Og ganske rigtigt. Så snart det lille æble styrtede af sted, glemte den store sultne gris alt om de andre æbler, og satte efter det lille æble. Uden af øjenkrogen så det, hvordan det andre æbler luntede af sted mod skovbrynet.

Det lille æble havde aldrig været så bange, som nu hvor det løb for sit liv. Den store sultne gris halede ind på det, og det anede ikke sine levende råd. Om lidt ville grisen indhente det, og så ville det være slut. Men helt uden, at det lille æble havde opdaget det, dukkede der pludselig noget op i sandet lidt længere fremme. Det var et stykke gammelt drivtømmer, der var drevet i land for længe siden og som nu lå dér, halvt begravet i sand. Hvis bare det kunne nå derhen og gemme sig, så var der måske en chance, tænkte det lille æble.

Og i det samme nåede det frem til det gamle stykke drivtømmer, der ganske rigtigt viste sig, at være hult indeni. Æblet smuttede indenfor og faldt sammen af udmattelse, og det var lige på et hængende hår, for den store sultne gris havde næsten nået at indhente den. Den stod nu udenfor og stønnede og prustede, og den var rasende som et frygteligt

tordenvejr. Den gav sig til, at sparke til det gamle stykke træ, og skubbede til det med sin tryne, for den var rasende over, at det lille æble var sluppet fra den.

Det lille æble rystede og rystede. Det var udmattet, og bange for, at enden var nær. Hvordan i alverden skulle det slippe væk, når det store rasende uhyre var lige udenfor?

Men så blev alting stille, og pludselig kunne det lille æble høre, at den store sultne gris løb væk fra den gamle, hule træstamme. Det lille æble aste og maste for at komme på benene, og da det kom det, kiggede det ud af en lille sprække, og dér så det noget ganske forunderligt. Over i skovbrynet stod et par af de gamle, rynkede æbler og fægtede med arme og ben, mens de råbte alt hvad de kunne. Det var dem, den store sultne gris havde fået øje på. Og nu havde det lille æble endelig en chance for, at slippe væk.

Så æblet stak hovedet udenfor, og kiggede sig omkring. Da det var helt sikker på, at den store, sultne gris var gået sin vej, tog det benene på nakken og spændte alt hvad det kunne, i retning af skovbrynet. Og det lille æble var så hurtigt, at det nåede frem, længe før det store drog af et sultent uhyre. Og lige så snart de andre æbler så, at det var kommet i sikkerhed, vendte de om og løb tilbage til skoven.

Men det lille æble opdagede snart, at skoven ikke bare var en skov, nej, det var en tæt, tæt jungle. Så tæt, at det var svært at se noget som helst. Så da det lille æble kom buldrende gennem junglen, baldrede det pludselig ind i noget og faldt om kuld på jorden. Det var et af de gamle, rynkede æbler, der kæmpede sig gennem den tætte underskov.

„Hvor mon de andre er på vej hen?“, spurgte det gamle, rynkede æble, da de var kommet til sig selv.

„Det ved jeg ikke, men se derovre“, sagde det lille æble og pegede. Et stykke til højre for dem, løb en lille bæk. De kiggede på det brusende vand, for at finde ud af, hvad vej vandet kom fra.

„Den fører ud til havet, ud af junglen. Det er dér vi skal hen“, sagde det lille æble, og det gamle, rynkede æble nikkede.

De to æbler rejste sig op, og travede af sted langs den lille bæk. Da de havde gået sådan et stykke tid, uden at sige noget, begyndte det lille æble, at undre sig over noget. For hvordan i alverden kunne det gå til, at det andet æble var blevet så gammelt og rynket?

„Hvordan kan det være du er blevet så gammel og rynket?“, spurgte det så, og det gamle æble vendte hovedet og kiggede på det. Først så det vredt ud, men så lyste det op i et smil.

„Du er en modig lille fyr, og nu også en meget kløgtig en af slagsen”

Det lille æble slog ud med armene, for det var kommet i tanke om, at det slet ikke var pænt, at spørge om sådan noget.

„Men jeg troede, at de fleste æbler blev plukket og...”

„Nej, nej, nej, sådan er det slet ikke min lille ven”, afbrød det gamle æble.

„Der er meget du ikke forstår. Jeg har været på så mange eventyr, at jeg dårligt kan huske hvordan det er, derhjemme i den gamle æbleplantage. Der er af og til nogle æbler som tager chancen, og slipper væk derfra, men det er ikke mange. De fleste gør bare, som man altid har gjort: de bliver plukket og ja, så går livet jo videre”

Det lille æble var begyndt, at blive træt i sine små ben, så det stoppede op og satte sig på en sten.

„Men hvorfor forlod du så den gamle æbleplantage?“, spurgte det, og det gamle, rynkede æble satte sig ned ved siden af det, og gav sig til, at smile.

„Jo, min ven, tænk du bare på dig selv; hvorfor drog du af sted? Det var vel noget med, at du ville noget andet, at du havde drømme og ting du ville opleve?”

Det lille æble nikkede, og spurgte så:

„Har du oplevet meget?”

Det gamle æble klappede sig på lårene, mens det begyndte at grine.

„Ja, min lille ven, det kan du tro jeg har. Jeg har sejlet med et stort skib på de syv have, og det var noget af en farlig tid, for sådan nogle sømand, åh ja, der er ikke noget de ved bedre af, end et dejligt, saftigt æble – og der var mange af mine gamle venner, der gik til på den bekostning”

Det lille æble spærrede øjnene op.

„Men hvordan slap du da så væk?”

„Man må være snedig, min lille ven. Hvis man vil følge sine drømme udenfor den gamle plantage, må man hele tiden være på vagt, for verden derude er et farligt sted. Hør nu bare engang. Kan du høre det?”

Det lille æble gav sig til, at lytte, og pludselig kunne det høre noget. En summen der kom tættere og tættere på, og det var ikke nogen rar summen, for den lød vred og aggressiv.

„Det er hvepse min ven, og en hel flok af dem, tror jeg, hvis jeg ikke tager helt fejl”, sagde det gamle, rynkede æble, og det lille æble fór op og kiggede sig omkring.

Det kendte godt hvepse hjemme fra den gamle æbleplantage, og dem skulle man være på vagt overfor. For de var nogle farlige bæster, og æbler, dét var deres livret. Det lille æble vidste, at hvis de ville slippe med livet i behold, måtte de tage benene på nakken og løbe alt hvad de kunne. Og det var lige præcis hvad de gjorde.

De styrtede igennem den tætte jungle, men de var ikke kommet langt før, hvepsene kom til syne bag dem. Det lille æble vendte hovedet og kiggede efter dem, og det var ikke noget rart syn der mødte det. Hvepsene havde fået færd af dem, og der var ikke noget der kunne stoppe dem, så de to æbler måtte løbe for livet. Og det gjorde de; de maste sig gennem junglens tætte underskov.

Ja over stok og sten gik det, så hurtigt, at de dårligt kunne nå at trække vejret, og de opdagede slet ikke hvad der ventede forude. Ikke før, de begge to pludselig landede med næsen i en kæmpe sandbunke.

Det lille æble børstede sand væk fra ansigtet og kiggede op. Junglen var forsvundet bag dem, og erstattet af en badende varm sol der skinnede ned på det. Det lille æble fik øje på det gamle, rynkede æble der lå og ømmede sig et stykke væk, og så fór det op, for hvad nu med hvepsene? Men det lille æble kunne ikke se hvepsene nogen steder.

„Du kan tage det ganske roligt min ven, de er ikke længere nogen fare for os. De sribede uhyrer foretrækker den fugtige varme inde i jungle, så herude kommer de ikke, det er både sikkert og vidst”, sagde det gamle, rynkede æble og rejste sig op.

Og i det samme hørte det lille æble, en lyd som det havde hørt så mange gange før, og det vendte sig om. Det var et glædeligt syn der mødte det, for dér på stranden sad alle de andre æbler. De sad dér i det hvide sand med fødderne i vandkanten, og de hujede og vinkede, da de fik øje på de to æbler. Det gamle, rynkede æble klappede det lille æble på skulderen.

„Så nåede vi alligevel frem i sikkerhed, og nu er det vidst på tide at slappe af, og nyde livet”, sagde det gamle æble, og gik mod vandkanten til de andre æbler.

Det lille æble fulgte med. Det satte sig i det hvide sand og lukkede øjnene. Sol og varme, det var dét det havde drømt om, og nu var det her. Det strakte sine ben og mærkede vandet skylle ind over det. Nu var det endelig kommet hjem.